

хаосъ отъ цвилещи, коне, диви бранни викове, съскащи стрели, екъ отъ звънливи удари...

Отрядътъ на Никола дьо Майи се спуща да разчули непристъпната стена на Бориловитѣ копиеносци. Съ саби, стрели и копия, латинитѣ нанасятъ мощни удари по щитоветѣ на защитниците, счупватъ копията и шлемоветѣ имъ, повалятъ ги съ тежко храсване на боздуганъ по наличника.

Копиеносцитѣ на Борила се струпватъ на купъ предъ страшния отрядъ и откриватъ за мигъ лѣвия си флангъ. Единъ латински войскарь се промъква и замахва съ копието си право къмъ врата на Борила. Тогава князь Иона пришпорва коня си, спуща се като орелъ, изпраща една стрела въ ржката на смѣлия войскарь. Латинецътъ улучва зле и промушва гърдитѣ на царския конь, който изцвилва отъ мъка и подскача изправенъ на заднитѣ си крака. Страторъ Константинъ се спуща и блъсва съ копието си гърба на войскаря. Копието му се счупва, той го захвърля, изважда сабята си и поваля латинеца съ единъ страшенъ ударъ по шлема.

Нови тълпи българи и кумани се стъпяватъ, образуватъ желѣзна стена съ щитоветѣ си предъ Борила, а въ това време други му проправятъ пътъ назадъ. Страторъ Константинъ върти сабята си въ кръгъ и поваля всичко наоколо си. Една гавелота се забива въ окото на царския конь, той пада, зарива глава въ пръстѣта и повлича Борила следъ себе си, като затисва бедрото му подъ шията си.

Катепанъ Рикерадъ веднага се спуща, измъква царя, дава му собствения си конь и съ извитата си сабя почва да коси враговетѣ, които напиратъ все по-близо.

Съ последни усилия българитѣ се мъчатъ да се задържатъ на полесражението. Тогава страторъ Константинъ предлага на царя да остави мисълта за спасение и бѣгство, да извири съ рога си, да събере цѣлата войска наоколо и да се хвърли начело съ нея въ жестока бранъ за последна защита на честѣта на българското орѣжие.

Ала Борилъ бледнѣе, разтреперанъ, загубилъ всѣка дързость.

Подъ прикритието на кумански щитове, той остъпва